

tinjanje

tatjana lukić

TINJANJE

u ovoj sam haljini
polagala prvi ispit
početak utrke sa kornjačom
i ahilejom

ispunjavala prazne kućice obrasca
u pogrebnom uredu
bacila mrvu zemlje na djeda
i zurila u ime na krstači

nju sam obukla
za odlazak od pošte:
ode prvi rukopis izdavaču
zaplašeno i svećano
kao vrsnica prema oltaru

okliznula se u njoj
na biljaninim izvorima
tražila najbrži prijevoz za dachau
sagla se i uzela kamen sa staze
što vodi vrhu akropolja

mlada je sestra u njoj krišom
odšetala na vjenčanje

u nju sam se uvlačila
sledena je od straha
svlačila je sva u vrućici

ova zakrpa iznad poruba
šta hoće reći? zenon je odapinjao
zapaljene strijele?
iz samilosti prema tijelu
blijeda je krpa dugo tinjala

ŠARA

na kojem slogu govori maternji
čuva naglasak?
kakva je šara na nošnji?
koje sam obrede pratila držeći se
zastrašena za očev skut?

sve je tu: izmiješani na dlani u škatulji
miris kamilice i majkinja mljeka
jezerskih trava lavande i pustinjskog
cvijeta

zavičaj u škrinji
na kojoj podvijam noge i spim
gdje god se zadesim

dobrodošla ulici i bilju
s kojim drhtim pod zamahom kosca
i palicu u ruci redara

sa ramena vrijeme ne oduva
tanani dječji haljetak

kako da se sjećam? sve je sada: zár
i potpetica frak i opanak

naricanje starmajki
i napjevi djedova

škripa kočnica bljesak fara
i blejanje jaganjaca u noćima dubrava

HOĆEŠ LI ME RAZUMJETI?

sklupčana u ovoj glagoljici
kao zametak u plodnoj vodi
po navici pučim usne:
ja se zovem
hvala lijepo
molim
gledam zvijezde zbrajam
dijelim i dvojim:

ako iskrse odnekud
zagubljen ključ od kovčega
ako se pomjerim ispod
oblaka maternjeg naglaska

svu noć ču bdjeti
kao u tjesnom kupeu zavičajnog voza:
doći će svaki čas po papire!
dok pročitam putokaze
i prebrojim novčanice
protutnjat će tri kruga
moj vagon podzemne željenice

oh mein gott! my god!
hoćeš li me bolje čuti
kraj druge zapjenjene vode?

i razumjeti
bez tumaća
kad udahnem
gospode?

I JA PRUŽAM

*... pružajući
i ja pružam
moje crveno knjišće
majakovski, 1929.

još korak dva i uzet će moje
crveno knjišće
povući otvarač platnene torbe
i isterati stvari na crni carinski stol
jesam li spremila prljavo rublje
u bijelu vrećicu
na dnu torbe?

kao da škljocnu obarač
uperen ravno u prsa

bože jesam li spremila?
i vrećicu čvrsto svezala?
ili će se tu pred svima
rasuti sramno moje djevičanstvo?

i planuti korice knjižice
bez koje ne mogu u šetnju duž obale
kao suhi lipov listak
pod užganom šibicom?

1989.

JEDINAK

uterus povećan i smekšan
adneksa slobodna
krvari trideset dana
graviditas?
ali na ekranu nema
titrave tačke
graviditas?
šuti uzeta krv

možda limfom plovi?
ljuskar
sitne škrge pipci
tri para vilica
kao u orahovoj ljusici
u oklopnu brodi po utrobi
mekotribi
rak pustinjak?

cijeli život čekan
moj sinak
jedinak

JESI LI SIGURAN?

oštirla sam sliku za večernje vijesti:
ekranom tutnji tenk
neka žena krši ruke
odmahue drsko na presudu
i psuje

ti si ustao da naliješ
mlako mljeko u čaše

požurí da zajedno gledamo
taj prijeki sud i smaknuće

zvjerkale su u me oči osudenog
nad koje se nadnjo bijeli lječnički mantil
mjereći puls pred smrt
kad si odškrinuo vrata
i šapnuo: ona ne diše

ali kako blagi bože jesu li siguran?

pred ponoć smo oprali ašov
a sklonili zastor sa prozora:
eno tamo je vidi se dobro
ispod zadnje mladice u parku

naša keruša

bijela kao prvi snijeg
topla kao djetinjstvo
iz kojeg smo je vukli za sobom
bez užice toliko godina

kažeš da sam u snu plakala

to su iz psećih očiju
rasutih svud po sobi
bušnuli nočas vreli izvori

i plavili meke jastuke
oko kojih
ukočene
vrište slike

STOLICA

na ikoni iz četrnaestog vijeka
pozlaćena blažena
dočekuje blagovijest

nagadaj tko je ogrnuo
krinku andela

tajna spi
u kamenom naslonu
o koji obrisa znoj presvjetla

nije to krv
da se lako spirala
sa crnog sjedala
nad koje se nadnosi
specijalista za ženske bolesti

baršunom presvućena
drhtim kraj nogu klavira
dok me ne opkoraci pljesnjivi frak

gura me cestom starica
a u meni haljina šarena
pod kojom ukočena krasotica sanja bal

ostala bih časni tron
da ne bì crva-stidne vaši
pod suknjom carice

→morat ćemo izmjeniti
kaševe i postolje za noge
jer je ta djevojčica
zaista veoma sitna

— tako me brižno sad popravlja
tehničar državnog zatvora u indiani

dok se bliži čas
zatvaranja strujnog kruga

naša? vaša? moja? njena? smrtna presuda

putovanje u timbuktu

zlatko krasni

Krećem kurblu u teskobi.
Krcim prokop. Skidam skramu.
Skidam krmelj, masku, bud.
Katapultiram se beskoristan.
Kroz sopstvene hromozome.
Kidam brak sa krvotokom.
Svojom kosom i kosmosom.
Plikiram kroz Krakatau.
Kovrtiram svoju kob.
Krećem kurblu u teskobi.
Ne pitam te ko si, šta si.
Pusti svoju ponornicu.
Račvu, procep, pukotinu.
Pusti svoju ponornicu.
Utuk, kvasac, jogurtdžija.
Konkvistador s rumen-krestom.

Dok bumbari brundava broje
bombarderi i brodovi pod
brdom dabrovi pod bradom
broš ti brušim od brokata
fitalj po fitalj
u mramorno more, brom
i grob i grom i

krećem kurblu u teskobi.
Kako pruga podrhtava.
I krcat stižem, o krcat
mraka, iz mraka, u mrak,
i mokar, u mokri zemljotres,
u twoju kršku, šumu i mušmulu
i kiša šušti po šalitri,
po šašatu, plišu šaši,
prišti krljušt u nepcima
i naviru tvoji mravi, cvrčci, daždevnici,
tvoji lemuri se bude na drhtavoj hrici,
brontosaurusi u tvojim krstima posakuju,
iz podruma provala je oslobođeni akord,
trube trube i tromboni
sve dok pruga podrhtava
kontra- kontrapunktiram se,
krećem, krećem kurblu
go, tvoj fagot, u oblogu,
u vručici, srdit tovar,
tovarim se, pod drob, drobim
glava glavčine u točku
obdan predan makadamu
revolvriram se, vulvom voljen,
u prstenu tvome prst,
nužni sužanj tvoja žrvnja,
uvrnut u zvrčku, vrč,
zakovrdžen u grč,
ja, tvoj Kurt i prokurator,
kursum, Kurān i kurija,
ja, tvoj kurčluš, učkur, kurjak
i kudravi kurir, kurfirst
kurtališem tvoje ljiljane, roze pisma i frizure,
kurtališem tvoje froncle i šuštave šupljine,
kurzivom kurtališem izvezeno slatkorečje, plišani fušeraj,
našminkanu mesečinu,
tu drenažnu bistrionicu,
sve do stropa i popreko
vaskrsavam pregnuće, iskrim,
produktivni Prokurator,
urokljivi kiklop-svrdlo,
uronjivi krmar-kresac,
tiskam ti se u Sutjesci,
župkajući tvoju gričku, ličku i konjičku
čipku

Artakserkses pod doksatom
fiskiran se kseroksiram
iskompleksirani Raskolnikov
eks komuniciram ti pontifex, eks-pesnike
i eksere, na sanskrtu proskribujem
curriculum vitae
ražalovan se razjezikujem
top u twoj Utopiji
brodom brodim po rodnicu
dok paskvili podvriskuju
skroz u džumbus, dževzu, džak,
u vradžbinu, džem i odžak
u tvoj Derdap, udav-Dunav, u tvoj carski Luvr,
u tvoju marijaterijansku cehovsku tminu,
sjurujem severac u Rjazanskou guberniju,
razjapleni Metrogoldvinmajer,
i kurdelam djele-djele
ko skurilni Abdurahman,
Džavarhlarl za tu gizdavu gangrenu

O Sezame zatvoris se
O krčmaru pustahlio
bor mašina u mešini
i raskrinkan se rasprskavam
dažd u sitnu gužvu, spužvu,
utuk u kompaktni kompot,
stižem stešnjen jeguljama
Prorok krcat bele bruke,
stub u krvnu štucajući,
ižažmljena, o moždino,
božur-požar u kožuhu,
u krletku -krckalicu
raskrinkan se rasprskavam
raskusuravam se i krstim te
pakistanskim eliksistem
vo lup tu ozno

i
lábim te
vábim te
kádim te
sádim te
hádim te
gládim te
krávim te
žádim te
lábim te
kao ala ba ster
kao kan de labr
kao zglasli tembr

u vrh
krh
krh
svrh
i dok pruga podrhtava
putujem u Tim buk tu
putujem u Tim buk tu
dok se toplo truplo trza
putujem u Tim buk tu
gde sam ja i ti si tu
kuda god da krenem - tu
čuješ me iz senke - tu
dok se toplo truplo trza
vodiš me iz mraka - tu
nosiš me kroz kamen - tu
u istom dahu - tu
dok se toplo truplo trza
čitaš me u koži - tu
pokrivaš me kosom - tu
putujem u Tim buk tu
po matrici tvorca - tu
kako pruga podrhtava
na istom tom mestu - tu
odakle već stižeš - tu
kud odlažiš dolazeći
i čija je to kosa - tu
bez koje te nema više
čija su to usta - tu
bez kojih te nema više
ko to sad u tebi diše
dok se toplo truplo trza
oduvek smo bili tu
stigli smo u Tim buk tu.

monokl
milić popović

CRTANI FILM

skoro smo sami u polumraku i sasvim budni, znaš što će nam se dogoditi, valja što prije posegnuti za katalozima, biografijom... iz beskraja, odmah, bez prestanka trošiti taj deodorant, dolivati vrelo ulje u usta.

otice tvoje disanje negdje, temeljito podržavam taj refren, snajperista je zatečen, okljeva tu medu crtežima koje nikao ne pomijera, kasnije će ih svako za sebe razmiješati iznutra, nema povratka, odgledaču THE END.

ONO — OVO

andeo u pričama nikad ne sklapa krila, uvijek radi ovo — ono, to više i nije posao andela.

DODIR

— preživjeti ne daje rezultat kao san o nemogućim stvarima, onaj ko mi to govori (nema nade) uzima parole i odlazi, napokon, ne vjeruje nikom, nema tu vidljivih spojeva, mogućeg i stvarnog.

MONOKL

sve je brižljivo zaodjenuto nevidljivim oblikom i bojom (koja se razlije u nečijem pogledu i nestane), kome je potrebna lakomislena maska za otčaravanja, nepovjerenje cijedi nacionalni med. na tom mjestu se koncentruši udarci

čednost dara je nespokojsvo, isčešavanje tog sna, monokl i pokret određen usijanim žigom za promjenu, tinta je lijepo odnjegovana u izobilju, koje nam nedostaje, ne obavezuje, kao blagoslov iz prošlosti.

***

fotografija je pojela olovku a zatim me napustila, adamov pupak je zategnut na koži nečijeg lica, ono mi govori o zajednici i prosvećenju, zaboravio sam težinu tijela, razum, slovne slike, i jednom zauvijek ostao

zapušten.

Šta dalje? napadnut onim što se neće zaustaviti riječima i apotekom.

teško, mutno vino

bogdan arnautović

KUĆNI KOROV

Katkad, moje budenje, dugotrajno je i pamtljivo. Odriješeno iskorakom na hladni pod, nepodložan okupljanju sitnih buba. Lučenju crvenog hrušta.

Jedno prilagodljivo i lakovisleno, krvko biće, plov i kroz moju sobu, prkoseći predmetima oštih rubova: toj naizgled sretnoj obitelji nepomičnih nužnosti.

U jutru, kad se ovako budim, biće se penje na veliku, zidanu peć i raste kao paprat — kućni neistrebljivi korov.

NEHAJ

*Sad slijedi pun život.
Nakratko ću otpotovati da premostim
zbunjenoš. Zaboravim tvoje provale
bijesa. Srunim izgled stalne odsutnosti.*

*Nakratko i daleko. Za busen trave.
Urvinu. Vrtaču. U naselak gdje se
žvaču lješnjaci i puše malene lule od
ilovače.
U nehaj / s tobom nedosegnutu punoču.*

*Bila si tek trošna varka.
Za mrak činila više no za sebe.
Bezbrizan za tvog bdijenja bio je samo
mamen konj.*

TEŠKO, mutno vino

Kako te uveriti da je trag koji ostavljam na papiru vredniji od vonja mastila s tog papira kad neprestano, ne bez prijekora, listaš herbarij gorkih iskustava sa mnom?

*I prijetiš — jer sam tugaljiv, rastaljen, unjkav
kao zadimljene gravure iznad vrča u kom stalno
mrzne voda.*

*Tugaljost je privlačna u muškarca; dodaš li mi
čašu tog teškog, mutnog vina koje grebe grlo
počet ću, i mešu oslonca na stari moralni red,
stvarati nemušu, divlje mitove. Odakle?
Iz dugo pabirčenih priblijeski, detinjih pouka
u stidljivosti, iz potankosti o tvojim prsim
koja tako močno rasijecaju mraz kad idemo na posao.
Iz tananih, kaligrafskih uresa na stropu —
premda se gnušam promjena i nepoznatog,
premda moja metafizika i nije baš jednostavna
kakvom ti se čini, mala, galđovačka vilo!*

DOCKAN

*Izašao sam u kazalište.
Sam.
Iznevjerio te u plemenitoj najmeri da,
dockan, pričam o uzdržljivoj otmjenosti
predstave. Kršenju normi koje nam daju za
pravo da se osjećamo vladarima.
O visokim orasima škrta ploda. Pokućstvu
iz staretinarnica. Barkama na koje se svi
penju.
Da dokažem sebi kako iz običnih djelića
umijem sastaviti drhtaj, hod, čednost,
obred critica, i još poneku pritajenu
opsesiju.
Dockan,
sve je u nama, nama poznato.*

FRAGMENT SUMNJE

*Nije trebalo penjati se na taj tavan.
Uspostavljati zgasla prijateljstva s memlom.
Uklanjati paučinu i smješne, odbačene predmete
koji su, negda, imali prvaklasnu njegu.
Stvarati usplahirenu pometnju.*

48 polja

*Kad sam već to učinio nije trebalo obaviti
obazrivu provjeru tame. Uljezi.*

*Pogotovo ne otvoriti kovčeg.
Muklim udarcima, gnjevom, slomiti bravu.
Požutjeli svežanj hartije,
kakav je to dokaz protiv tebe?*

JESEN, marioneta

*Kiše su omanule.
Krajolici naseljeni dramom smijeha.
Miris obreda.
Predusretljivo rumenilo uoči oluje...
omanulo.*

*U izbi za rublje
navukao sam manje boljke:
iščeznula mi usna,
fino, nadareno čulo za umjesne
upadice.*

*Ako me želiš izlijеčiti
i zadržati, obustavi tu igru;
dirljivo blijadi odjeljak za svilu
preplavi žutim i pusti vodu iz
ustava,
nakaznu dragu jesen.*

OBAZRIVOST

*Ova vatrica kojom se tako neumjesno poigravamo
može nanijeti više zla no što smo ga u stanju
podnijeti.*

*Valja se prikriti.
Omogućiti nesmetan rast onome što se ne da
zaustaviti.
Da preduhitrim nesmotrenosti kojima se,
baš kao i ti, teško odhrvavam,
umoljavam te da iskušenja nježnosti svedemo
na slučajne susrete.
Otišli smo predaleko,
sad nas i sitnice mogu izdati.*

BLAGOVJEST

*Ne tako davno, s ranog proljeća,
dok još nisam imao kome povjeriti strahovanja,
ili bolje,
dok je bol u kutnjaku bila zloslutna enigma,
kao kremenasta lava potjerana iz dubina
stvorila si se u sobi, podsjećajući me na oblak
koji sam, jednom, iz lova, kući donio.*

*Trudeći se da održim pribranost gubio sam
orientaciju, rušio masivne predmete. Sat u ugлу
stao je kao spušten u pijesak pun magnetizma.
Čula se i neka besprijeckorna muzika, vladarska.*

*Sad, u okružju ljudskih bića bez svrhe,
dok sve počiva na oskudici, vjerujem da si već
tada bila otkrovenje što je počelo u pravi čas.*

DNEVNI OSTATAK BUDNOSTI

*Sanjam:
trčim kroz žbunje, oko pribrežja,
izgreban, neprikosnoven, goropad —
kao djelo nemilosnog boga.*

*Upregnut između drvenih rudica
dodirujem povremeno tvoj trbuš:
tvrd i bijeloput kao da si netom,
općila sa stijenom.*

*Tvoje grudi; citadelu, mjesto za
krivokletnike s kojeg se vidi kako
u ispljuvanu nit krupni pauk
umata neko poznato srce.*

*San:
pribjegavam toj nužnosti da proživim
potisnuto, objavim željeno.
San — dnevni ostatok budnosti za
pribavljanje ugode.*

*Ovaj ću, nerazborit kakav jesam,
pripisati svojoj neodoljivosti.*

KONSTRUKTIVNA PESMA

Dok me progone divim se hartiji (papiru)
zabadam nos u (ne)lakirane ladice pesme (teksta)
zagledam u nepremostivu liniju (istine) (mira)
i znam da radim sve u ime nedorečenosti (mesta)
Ne mogu da me zbune jeftine odmazde (eksploziv)
podmetnut u zemljisu ne-obradivanom (bez kisa)
i tvrdim da sam samo ovakav bez zareza (div)
jer eto pantalone mi solidno stoje (i bez kisa)
Znam da su sudbe delo izmedu nakaza i prikaza (beda)
to sam nasledio u hormonalnim poremećajima iznudivanja mozga (prirode)
i nijedan da kaže da je stigao (do reda)
sebičnim govorom vatre u flegmatičnoj zabludi (voda)
DOK SI OPKORAĆEN PESMOM SVE DRUGO NIJE TAJNA (IZUZETAK)
i ne može tek tako da te neki predstavnik života (radi)
moda da umesto dokaza ispalji sebi u glavu metak ( )
iz nikakve istine (ni onda) ne može čistog da te izvadi ( )
Pesma je simbol stravične igre (i za decu) na granici prividenja ( )
Igraš se svakim danom do sedam
i kad mi oholo neko kaže dovidenja
ja se tek onda smirim i smireno odgovorim — ne dam

PITANJA

1. Uvod

Da li je strah
pretnja i jasnom
dok se pišući odvajamo
od onih koji samo govore
Da li sličnosti koje naslućujemo
i stvarno postoje
Da li reči stalno izbacujemo
Jezikom a primamo Usima
Da li je uvek neznanje pitanje
a znanje odgovor

2. Ritam

Da li je obično slaganje
podudaranje, simetrija, fotokopija
lik izliven u gipsu i bronzi
otisak lika u glini
portret-spomenik na sred gradskog trga
lična karta
otisak prstiju na ukradenom predmetu sijamski blizanci
režibor (ponovno biranje istog)
Dali je sve to
rekonstrukcija
režim, jednakosti i smrti

3. Trag

Da li je ova zloupotrebljena hartija
hartija u vodi
hartija u vatri
hartija kod urednika
novinska hartija
hartija u glavi

PISANJE PRIČE

Gledam visoko
sve je pusto
kao nomadi otišle su tajne
I mrtve su ponele sobom
Prazni stolovi nisu spomenici
niti su sva bića jela iz tanjira

Pokretom ruke ispisujem tačku
I trpam okolno bilje u lonac
da se vari
Nemoće reći ne prekidaju tišinu
Samo škripa hladnog i toplog
dok se mešaju
dopire
Dole je sve u vodi i vatri
iz jaja izleću ptici i cvile
Neko ih mora nahraniti
naučiti letenju
Uzimam svoj rep u ruke
i trčim za hartijom da je stignem
da joj u visokim i niskim crtama
ispričam svoju priču

Priroda ne razmenjuje lako
materiju
da bi m udovoljila svaki put
Okupacija lepog donosi mir
kad bi lomovi izmerili svoju podsvest
i prinosili joj darove za
už i v a n e
Mesto izvan prirode više nije
pitanje
(biti pored sebe
i svrha mučenja
su kao dijalekt koji je opstao u jeziku
u načinu i novoj dužnosti)
Kako se nakaniti na drugu svest
na mala mesta
bez sigurnih tragova da smo uredili tlo pod
nogama
(da nam je pod glavom mekani predmet)
Mesto za izdržavanje pretvara se u
pitanje
i strah da smo išli pokazanim putem
Predmeti koje smo našli i naučili, su
korisceni
(tako smo stigli do koristi kao i drugi)
Ono što jesam nije iznenadeno
(svaka uloga je opremljena jezikom
pa tako dok govorim ne menjam se
i ono što nisam ne menjam se)
Ljudi prolaze pored mene — činjenica je
i svi veruju
jesam i nisam — ljudski čuva svoj savez
a neprijatelj je nevidljiv nepostojeći — Mir je

SLUŠANJE MAJSTORA FOTOGRAFIJE

Majstor fotografije
Sigmund Freud
pričao mi je na jednoj večeri
u Borhesovom stanu
o pesnicima lažovima
o malim rahitičnim vladarima
koji objavljuju ono što objavljuju
koji ne objavljuju sve što ne objavljuju
Slušao sam ga pažljivo
bez ijedne jedine misli u sebi (pri sebi)
i crtao svoje krugove.

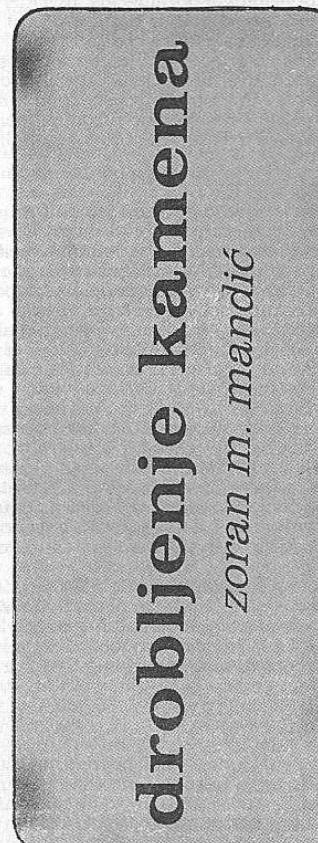
1. glavica
2. nogica
3. ručica
4. visuljak
5. rupica
6. rukopis

I dok sam tako crtao
ogromni ker majstora fotografije žvakao
je moju nogu
iz zamrzivačke zalihe jednog dobrodušnog
svinjara
koji je mojim krugovima ogradio svoje imanje
da bi svinje držao na oku

KARTE MORAJU DA SE VRATE

Gledam u prostranu sobu
kako su se rasporedili i kako
muče jedan prostor
Njima je svejedno (tako) im je
odabrana i sudsina
Raduju se svojoj prostranoj sobi
i visini na kojoj su
(kad skoče na mestu da se polome)
i da ponovo budu naručeni
i da ponovo budu isti
i da ponovo budu u svojoj prostranoj sobi
Gledam ih i nije mi ih žao
Zašto da žalim one
kojima to ne pomaže i koji su odabrani
kao i visina njihove prostrane sobe
Mogu sve da ih poubijam
i posaljem kao žrtve na neki izmišljeni front
Mogu da ih evakuujem u lirske polje
i stopim sa izbrojanim redovima pesme
Ali ne mogu da ih povratim
(povratnike strože kažnjavaju)
i u svojoj odabranoj sudsini ne bi bili isti
Sada žurim iz te njihove prostrane sobe
jer Prvi čin je završen
p.s.

U završenoj sceni govoriće autor o
svom samoubistvu (ne kao E.J.)
Karte moraju da se vrata za sledeću
Predstavu

DROBLJENJE KAMENA

Moj rodak
Arsenije
kupio je devestope
drobilicu za kamen
Drobio je Arsenije
Drobio nekoliko decenija kamen
Devestotridesetdevete
žandarmi su odveli Arsenija
Sav izdrobljeni kamenje volovskim
kolima odvucen iz Arsenijevog
Dvorišta
Šta bi kamenu
(a šta državi)

JESAM I NISAM

Šta će mi ono što
je sa m
i s onim što
n i s a m
isto bih uradio